

Arrest

nr. 129 666 van 18 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 17 juli 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 augustus 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. PAUWELYN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Tibetaanse man afkomstig van het dorp Yepaka in het district Karze in de provincie Sichuan in de Volksrepubliek China. U zou in China ongeveer 5 jaar naar school zijn gegaan. Hierna zou u in dienstverband zijn beginnen werken voor uw oom. U zou onder andere groenten en fruit verkocht hebben. In 2000 zou u naar Lhasa zijn verhuisd. U zou hier zijn beginnen werken als performer/acteur. U zou samen met een drietal anderen regelmatig hebben opgetreden in verschillende bars en clubs in Lhasa. U zou in deze periode op verschillende plaatsen hebben verbleven bij vrienden zonder een vast adres te hebben. Vanaf 2008 zouden er regelmatig controles hebben plaatsgevonden door de Chinese politie. Naar aanleiding van een dergelijke controle zou men bij u hebben vastgesteld dat u niet beschikte over een verblijfsvergunning in Lhasa. Hierna zou

men u verplicht hebben terug te keren naar uw geboortestreek. U zou vervolgens nog ongeveer vier à vijf maanden in Yepake hebben doorgebracht, om vervolgens terug te keren naar Lhasa. Twee à drie maanden later zou u vanuit Lhasa illegaal naar Nepal gereisd zijn, waar u ongeveer in maart 2009 aankwam. Na ongeveer twee maanden bent u verder gereisd naar Dharamsala in India. Nadat u ongeveer 15 à 20 dagen in het 'reception centre' had doorgebracht, zou u naar de Soga-school zijn gegaan. In 2011 zou u besloten hebben met school te stoppen. U had vernomen dat u slechts vijf jaar lessen zou kunnen volgen en ook dat u problemen zou krijgen in India nadat u met school was gestopt. Verder stelde u ook vast dat Tibetanen in India niet dezelfde rechten hebben als de Indiërs. U hebt zelf een aantal keer ondervonden dat u als Tibetaanse man werd gediscrimineerd. Op 26 september 2011 zou u met het vliegtuig vanuit India via Thailand, Iran, Turkije naar Griekenland gereisd zijn, waar u on oktober 2011 aankwam. Op 21 oktober 2011 zou u vanuit Griekenland met het vliegtuig via Zwitserland naar Frankrijk gereisd zijn, waar u dezelfde dag aankwam. Op 4 november 2011 zou u vanuit Frankrijk naar België gereisd zijn. Dezelfde dag vroeg u asiel aan in België.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient vast te stellen dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiare Bescherming.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten (attesten van 'reception centre'; 'green book') kan het CGVS aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn: Dhondup Jampa Tenzin, geboren op 5 december 1982 en geboren te Yibaka. Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen.

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) én uw verklaringen aangaande uw herkomst (zie gehoorverslag CGVS, vragen 23- 44) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, in de Volksrepubliek China (VRC) bent geboren en vervolgens in het jaar 2009 naar India bent gevlucht. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC. Bovendien blijkt ook uit uw verklaringen dat u omwille van uw scholing in India (zie gehoorverslag CGVS, vragen 83 en 84, en omwille van eerdere problemen met de Chinese autoriteiten in Lhasa een gegronde vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin koestert ten aanzien van de Volksrepubliek China (VRC). Wat betreft uw verblijf in India stelt het CGVS het volgende vast.

U zou in 2009 in India zijn aangekomen. Nadat u ongeveer 15 à 20 dagen in het 'reception centre' van Dharamsala had doorgebracht, zou u naar de Soga-school zijn gegaan. In 2011 zou u besloten hebben met school te stoppen. Op 26 september 2011 zou u uit India zijn gevlucht.

Overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfsituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was (bent) van een dergelijke RC (zie gehoorverslag CGVS, vraag 95).

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u dat u had vernomen slechts recht te hebben op een opleiding van 5 jaar in India. Omdat u vond dat een opleiding van 5 jaar te kort was en omdat u vermoedde dat u na uw studie in India problemen zou krijgen met uw verblijfsvergunning, zou u besloten hebben naar Europa te vluchten (zie gehoorverslag CGVS,

vragen 85-87). Dat u in Europa eventueel langer zou kunnen studeren, is geen vluchtmotief dat verband houdt met één van de vijf criteria van de Vluchtelingenconventie. Uw verklaringen als zou u na uw studie problemen krijgen met uw verblijfsvergunning, zijn louter gebaseerd op geruchten en vermoedens. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt alleszins niet dat studenten eventuele problemen zouden krijgen met de verlenging van hun RC louter omwille van het feit dat zij hun studie stopzetten.

Verder verwees u nog naar de discriminatie waarvan Tibetanen in India het slachtoffer zijn. U verwees naar een persoonlijk incident dat u was overkomen om dit te illustreren. U zou een aantal keer hebben meegemaakt dat u door Indische winkeliers werd opgelicht in de zin dat ze u meer deden betalen dan Indiërs of ook dat ze u verplichtten iets te kopen hoewel u dit eigenlijk niet wilde (zie gehoorverslag CGVS, vraag 92). Het CGVS ontkent niet dat deze praktijken zich wellicht kunnen voordoen, maar wijst er tevens op dat deze praktijken onvoldoende zwaarwichtig zijn om van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te kunnen gewagen. Wanneer u laat optekenen dat Tibetanen in India in de praktijk geen legale rechten hebben en dat ze nooit de Indische nationaliteit kunnen bekomen (zie gehoorverslag CGVS, vraag 91), dan dient te worden opgemerkt dat Tibetanen die over een RC beschikken in India de beschikking hebben over een heel aantal fundamentele rechten, meer bepaald het recht om in India te verblijven, het recht om er te werken, er scholing te volgen, en er zijn/haar godsdienst uit te oefenen. Dergelijke fundamentele rechten maken het aldus mogelijk voor Tibetanen om hun leven in India op duurzame wijze uit te bouwen, iets wat in de praktijk ook effectief gebeurt.

U haalde geen elementen aan waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedepoteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

Op heden beschikt een heel grote groep van Tibetanen in India over een dergelijk internationaal reisdocument, waarin een Nori-stempel werd aangebracht wat hen toelaat op legale wijze te reizen. Zij kunnen probleemloos terugreizen naar India en hun verblijfsrecht opnieuw opnemen. Sinds 2007 werden al meer dan 30.000 nieuwe IC's uitgereikt en gemiddeld worden 5000 IC's per jaar afgeleverd. In het licht van bovenstaande vaststellingen zijn uw verklaringen met betrekking tot de omstandigheden van uw reis en de door u aangebrachte reisdocumenten dan ook niet aannemelijk en tracht u de asielinstanties te verhinderen een reëel zich te krijgen op uw werkelijke situatie. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Vooreerst wordt vastgesteld dat uw verklaringen als zou u met een smokkelaar die u voorzag van een vals paspoort gereisd hebben niet aannemelijk zijn. U was immers onwetend over de gegevens in dit paspoort, alsook beweerde u hiervan niet op de hoogte te zijn gesteld, wat niet geloofwaardig is (zie gehoorverslag CGVS, vragen 109, 116-132). Gezien op de luchthaven van India en bij binnenkomst van de Schengenzone de reële mogelijkheid bestaat om persoonlijk en grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen is het niet geloofwaardig dat de smokkelaar het risico zou nemen u zo weinig aanwijzingen of informatie te geven over wat er diende te gebeuren in geval van een grenscontrole en over de eventuele voor u voorziene reisdocumenten. Het risico voor zowel u als de smokkelaar op ontmaskering is dan ook zeer reëel en het is volstrekt onaannemelijk dat u door de smokkelaar niet nauwgezet werd geïnformeerd over de details van deze reis. In elk geval legde u

geen enkel document of ander begin van bewijs neer ter staving van uw beweerde reisweg (zie gehoorverslag CGVS, vraag 134).

Gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen mbt. dit 'valse' paspoort ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen.

Gezien het CGVS - gelet op bovenstaande - er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: uw studentenkaart; een kopie van het attest van het 'reception centre' in Nepal uitgegeven door de Indische ambassade; kopie van het attest van het 'reception centre' in Nepal; attest van het 'reception centre' in Dharamsala; uw 'green book'; een 'school leaving certificate'; een medisch boekje; een 'certificate of appreciation'; een aantal privéfoto's en tenslotte een cd-rom met daarop beelden van een toneelvoorstelling. Al deze documenten bevestigen uw persoonsgegevens dewelke hier niet ter discussie staan. Deze door u voorgelegde documenten zijn niet van aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie erop dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In zijn verzoekschrift voert verzoeker geen geschonden geachte wetsbepaling aan. Uit de uiteenzetting van zijn verzoekschrift leidt de Raad evenwel af dat verzoeker in wezen de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet geschonden acht, in samenlezing met de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen dan wel de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift enkele stukken waarvan de volgende relevant zijn voor het geding: een 'informatienota voor praktijkjuristen voor Tibetaanse vluchtelingen uit India, afschriften van elektronische vliegtuigtickets voor vluchten tussen Thessaloniki en Zürich en Zürich en Parijs, en tenslotte videobeelden van een toneelstuk betreffende de onderdrukking van Tibetanen.

Verweerder voegt bij zijn verweernota het rapport 'COI Focus "China/India/Tibet, Non-refoulement in India volgens een rapport van de "Schweizerische Flüchtlingshilfe"', d.d. 29 januari 2014.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil

(wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Betreffende de toepassing van het 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn bestreden beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert jegens zijn land van nationaliteit, de Volksrepubliek China, doch dat deze vrees geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming gezien het land waar hij de laatste jaren voor zijn vertrek naar Europa verbleef, India, als 'eerste land van asiel' in aanmerking genomen kan worden in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn verzoekschrift betwist verzoeker dat India voor hem een 'eerste land van asiel' is in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

Daargelaten de vrees voor vervolging die verzoeker mogelijks ten opzichte van de Volksrepubliek China zou koesteren, evenals van het reëel risico op ernstige schade dat hij bij terugkeer aldaar mogelijks zou lopen, stelt de Raad op grond van de hierna volgende motieven vast dat India *in casu* terecht werd beschouwd als 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

2.3.2.1. Inzake de vereiste van toegang tot het eerste land van asiel.

Uit de verklaringen die verzoeker in de loop van zijn asielprocedure heeft afgelegd blijkt dat hij in India genoot van een verblijfsvergunning en daartoe door de Indiase overheid in het bezit gesteld was van een identiteitsdocument dat periodiek verlengbaar is (RC) (gehoorverslag vraag 95 – 104). Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat personen die in het bezit zijn gesteld van een RC een reisdocument kunnen aanvragen (IC) waarmee zij van en naar India kunnen reizen (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 11 maart 2014, p 21-22). Verzoeker verklaarde nooit een dergelijk IC te hebben aangevraagd, doch daarentegen met een vals Indiaas paspoort te hebben gereisd (gehoorverslag vragen 105 – 108). Deze illegale uitreis wordt door de commissaris-generaal ongeloofwaardig geacht. Verzoeker volhardt in zijn verklaringen en legt twee stukken voor die zijn beweerde illegale uitreis moeten staven (stukken 2 en 3).

De verwerende partij kan dienaangaande volledig worden bijgetreden waar zij in haar nota stelt: *“Verweerder merkt op dat verzoeker tijdens zijn gehoor herhaaldelijk heeft aangegeven dat hij geen bewijsstukken in zijn bezit heeft ter staving van zijn reisweg en reisomstandigheden. Bijgevolg is het dan ook bijzonder opmerkelijk dat verzoeker in bijlage van zijn verzoekschrift wel stukken, verschillende boarding passes en een elektronisch ticket, kan neerleggen ter ondersteuning van zijn reis. Waar verzoeker ter verklaring in zijn verzoekschrift stelt dat hij deze stukken niet had op het moment van zijn gehoor, meent verweerder dat deze verklaring niet opgaat. Gezien verzoeker immers expliciet aangaf alle stukken te hebben afgegeven aan de smokkelaar (CGVS vraag 144), is het op zijn minst twijfelachtig dat verzoeker nu wel dergelijke stukken kan voorleggen. Deze vaststelling werpt een ernstige smet op verzoekers oprechtheid, alsook op de bewijswaarde van de neergelegde stukken.* -*Ten tweede merkt verweerder op dat verzoeker niet aantoonde met welk document hij India is uitgereisd. Verzoeker brengt hieromtrent geen stukken aan en legt hieromtrent geen aannemelijke verklaringen af. Bijgevolg kan niet worden uitgesloten dat verzoeker wel degelijk met een Identity Certificate (IC) India is uitgereisd, te meer verzoeker geen afdoende verklaring kan geven voor het niet reizen met een IC en hij bovendien weinig aannemelijke verklaringen aflegt met betrekking tot het valse Indiase paspoort waarmee hij, aldus zijn verklaringen, van India tot in Iran zou zijn gereisd. Verzoeker stelde weliswaar nooit een IC te hebben aangevraagd maar hij kon immers geen redelijke uitleg geven waarom hij er geen heeft aangevraagd en geen gebruik heeft gemaakt van dit legaal reisdocument (CGVS vraag 105-107). Bovendien legde verzoeker aangaande het valse Indiaas paspoort waarmee hij India zou zijn uitgereisd en waarvan hij gebruik zou hebben gemaakt tot zijn reis in Iran bijzonder vage verklaringen af. Behalve dat de gebruikte naam in het paspoort 'Lala' was, kon verzoeker geen volledige naam weergeven, noch een geboortedatum of de geboorteplaats die in het paspoort vermeld staat, noch of en welk soort visum paspoort bevatte (CGVS vragen 120 – 124). Verweerder wijst op de door de Commissaris-generaal gehanteerde COI met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten. Uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd blijkt dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een*

internationaal reisdocument, namelijk een IC, ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze voor hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een stempel 'No Objection to return tot India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC. Op heden beschikt een heel grote groep van Tibetanen in India over een dergelijk internationaal reisdocument, waarin een Nori-stempel werd aangebracht wat hen toelaat op legale wijze te reizen. Zij kunnen probleemloos terugreizen naar India en hun verblijfsrecht opnieuw opnemen. Sinds 2007 werden al meer dan 30.000 nieuwe IC's uitgereikt en gemiddeld worden 5000 IC's per jaar afgeleverd. De vaststellingen van ongeloofwaardigheid wat de verklaringen van verzoeker betreft aangaande het gebruik van een vals Indiaas paspoort bij zijn uitreis uit India doen in het licht van bovenstaande informatie dat er in grote getalen IC's worden uitgevaardigd en verzoekers weinig overtuigende verklaringen over het niet aanvragen van een IC, dan ook het sterke vermoeden rijzen dat verzoeker beschikt over een eigen geldige IC die hij gebruikt heeft tijdens zijn uitreis uit India. Verweerder benadrukt dat, indien verzoeker beweert een smokkelaar te hebben ingeschakeld, het dan niet aannemelijk is dat deze niet alle nodige maatregelen neemt om bij de individuele controles en grensinspecties te vermijden dat de asielzoeker en de smokkelaar zelf ontmaskerd worden. Een doelgerichte voorbereiding om elke nodeloze aandacht te ontlopen, is dan ook onvermijdbaar. Aldus kan redelijkerwijs aangenomen worden dat de smokkelaar de asielzoeker een aantal essentiële gegevens in het paspoort zal bijbrengen, zoals de nationaliteit, naam, geboorteplaats, geboortedatum, visum, teneinde de vertrek- en aankomstcontroles in de luchthaven vlot en onverdacht te passeren. Dat verzoeker kon reizen met een valse Indiaas paspoort zonder de volledige identiteitsgegevens van het paspoort te weten, noch zijn reisdoel, is dan ook niet aannemelijk en doet, samen met de overige vaststellingen, vermoeden dat verzoeker niet met een vals Indiaas heeft gereisd van India naar Iran. Verzoeker brengt geen elementen aan die alsnog een ander licht zouden kunnen werpen op bovenstaande vaststellingen. De door verzoeker neergelegde boarding passes en het elektronisch ticket hebben immers geen betrekking op zijn uitreis uit India.

-Ten derde wenst verwerende partij met betrekking tot de neergelegde boarding passes en het elektronische ticket op te merken dat uit deze stukken blijkt dat een persoon onder de naam Hakim Binhalim op 21 oktober (van een niet nader bepaald jaar) gereisd is van Thessaloniki naar Zurich en van Zurich naar Parijs. Echter uit deze stukken kan niet worden afgeleid dat verzoeker die persoon is. Verzoeker legt immers niet het valse Maleisische paspoort voor waarmee hij zou hebben gereisd en die op de naam 'Hakim Binhalim' staat en die zijn foto zou bevatten. Het louter neerleggen van boarding passes op naam van 'Hakim Binhalim' is geen sluitend bewijs dat verzoeker onder deze naam zou hebben gereisd. Bovendien benadrukt verweerder dat, indien al geloof zou worden gehecht dat verzoeker onder deze naam heeft gereisd, uit deze stukken hoogstens blijkt dat verzoeker enkel binnen de Schengenzone een vals paspoort zou hebben gebruikt. Echter, zoals hoger reeds gesteld, tonen deze stukken geenszins aan dat verzoeker ook voorafgaand aan zijn binnenkomst in de Schengenzone, met name bij zijn uitreis uit India gebruik zou hebben gemaakt van valse reisdocumenten. Evenmin doen deze neergelegde stukken afbreuk aan de mogelijkheid dat verzoeker met zijn IC een deel van zijn reisweg, voorafgaand aan de binnenkomst in de Schengenzone, heeft afgelegd." Aan verzoekers bewering dat hij nooit in het bezit is geweest van een IC kan, gelet op wat voorafgaat, geen geloof worden gehecht, dit geldt des te meer nu verzoeker geen aannemelijke verklaring geeft waarom hij nooit een IC zou hebben aangevraagd. Hoe dan ook, uit de stukken die verzoeker ter staving van zijn bewering dat hij met een vals paspoort zou gereisd hebben voorlegt, kan niet worden afgeleid dat hij die persoon is. Verzoeker legt immers niet het valse Maleisische paspoort voor waarmee hij zou hebben gereisd en die op de naam 'Hakim Binhalim' staat en die zijn foto zou bevatten. Al deze vaststellingen sterken dan ook het vermoeden dat verzoeker over een IC beschikt dat hij bewust achterhoudt om alle erin vervatte informatie over het ogenblik van vertrek uit India, eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen.

Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt daarenboven dat een eventueel verlies van een IC, dan wel een illegale uitreis zonder IC, geen beletsel vormt om terug toegang te verkrijgen tot India. Zo wordt op p. 36 van het IC zelf verduidelijkt dat personen die niet langer over hun IC beschikken een duplicaat kunnen verkrijgen in de dichtstbijzijnde Indiase diplomatieke post. In een e-mail van de ambassade te Brussel aan CEDOCA werd bevestigd dat zij nieuwe IC's uitreiken aan Tibetanen die deze verloren zijn. Of de persoon in kwestie al dan niet met zijn IC, dan wel illegaal zou hebben gereisd, neemt de Indiase ambassade niet in beschouwing bij het faciliteren van hun terugreis naar India. Aan Tibetanen die zich in het buitenland zouden bevinden zonder een geldig IC, zoals in casu door verzoeker wordt beweerd, raden de Indiase autoriteiten aan om de nodige reisdocumenten aan te vragen bij hun diplomatieke posten alvorens op het vliegtuig naar India te stappen. De persoon in

kwestie dient daarbij een terugkeervisum aan te vragen, doch evenmin hierbij worden enige problemen gemeld (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 11 maart 2014, p 21-22).

Daargelaten de geloofwaardigheid van verzoekers bewering illegaal te hebben gereisd met een vals Indiaas paspoort, merkt de Raad op dat verzoeker in elk geval over de mogelijkheid beschikt om opnieuw toegang te verkrijgen tot India, indien hij daartoe de nodige administratieve stappen onderneemt bij het Indiase consulaat.

2.3.2.2. Inzake de 'reële bescherming' van het eerste land van asiel.

In zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat Tibetanen in India over een verblijfsrecht beschikken (RC) dat periodiek verlengbaar is, waardoor India als 'eerste land van asiel' kan worden beschouwd in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker dat India geen lid is van de Vluchtelingenconventie en dat het verblijfsrecht van Tibetanen niet wettelijk verankerd is, waardoor het niet voldoet aan de voorwaarden van 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. Verzoeker betwist dat hij in India beschermd zou zijn tegen refoulement naar China. Zo meent verzoeker uit een rapport van het BCHV (stuk 1) af te leiden *"dat er verschillende meldingen van schendingen van het non-refoulementbeginsel zijn en dat Tibetanen in massa naar Nepal, Tibet of zelfs China gedeporteerd worden"*. Verzoeker meent tot slot dat het EHRM *"individuele garanties eist dat de Indische overheid het non-refoulementprincipe in elk concreet geval zal respecteren"*.

Uit de informatie toegevoegd aan de aanvullende nota van verweerder, blijkt dat het beleid inzake de verblijfsrechten van Tibetanen in India is vastgelegd in officiële en voor heel India geldende instructies ('Information Pertaining Tibetan Nationals'). Zowel de Indiase autoriteiten als de vertegenwoordigers van de Tibetaanse overheid in ballingschap bevestigen onafhankelijk van elkaar dat deze algemene instructies correct worden toegepast. Verzoeker onderneemt daarentegen geen poging om aan te tonen dat deze instructies geen algemene toepassing zouden kennen. De verwerende partij wijst er in haar nota dienaangaande nog terecht op dat *"Het is belangrijk vast te stellen dat zowel de Indiase autoriteiten als de vertegenwoordiging van de Dalai Lama onafhankelijk van elkaar bevestigen dat de algemene instructies (Information Pertaining Tibetan Nationals) correct worden toegepast. Ook al beslist elk land soeverein over zijn migratie en waar verzoekende partij er terecht op wijst dat dit beleid niet in de wet verankerd is, dan werd in India het beleid vastgelegd in officiële en voor heel India geldende en concreet opgevolgde instructies ("Information Pertaining Tibetan Nationals"). Dat dit beleid afhankelijk is van de zittende regering, is een bewering die strijdig is met de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier. Voorts kan blijken uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat de Dalai Lama zich met de Tibetaanse overheid en honderdduizenden volgers al 65 jaar gevestigd heeft in India. Verzoeker toont evenmin aan waarom er thans na meer dan 65 jaar veranderingen te verwachten zijn in het Indiase beleid ten opzichte van de Tibetanen. In tegendeel er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden."* Verzoekers blote bewering volgens dewelke deze instructies heden niet meer publiek beschikbaar gesteld worden door het Indisch Bureau voor Immigratie van Binnenlandse zaken waardoor het op geen enkele wijze vaststaat dat deze instructies nog gelden doen aan het bovenstaande geen afbreuk.

Uit diezelfde informatie blijkt ook dat de verlenging van de geldigheid van het verblijfsrecht en de verblijfsdocumenten van Tibetanen in India een formaliteit betreft die *"gemakkelijk"* verloopt en dat er momenteel voor geen enkele Tibetaan die zich aan de regels houdt een risico bestaat dat zijn verblijfsrecht, noch de verlenging daarvan, geweigerd wordt (COI Focus, *China-India, De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 11 maart 2014, p. 14-15). Aldus is er sprake van een legaal, continu en onbepaald verlengbaar verblijf, waardoor het huidige Indiase verblijfsrechtelijke stelsel voldoet aan de voorwaarden van 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. Wat betreft verzoekers opmerking dat India de Tibetanen niet de vluchtelingenstatus kan aanbieden, gezien het land de Vluchtelingenconventie niet heeft ondertekend, merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de bescherming ook kan worden geboden indien de asielzoeker *"anderszins reële bescherming geniet, met inbegrip van het beginsel van non-refoulement"*. Uit dit wetsartikel blijkt dus nergens dat lidmaatschap van de Vluchtelingenconventie een voorwaarde zou zijn van het bieden van reële bescherming. Uit de informatie van de commissaris-generaal blijkt verder dat India, bovenop de wettelijke verblijfstatus die dat land aan Tibetanen biedt, bijkomende grondwettelijke garanties kent tegen refoulement. India erkende in 1966 al het non-refoulementprincipe door de *'Bangkok Principles On The Status and Treatment of Refugees'* te onderschrijven, hetgeen het Indiase Hooggerechtshof ertoe aanzette om het non-refoulement-principe

te erkennen als 'gebruikelijk internationaal rechtsprincipe'. Door het principe te beschermen via het 'Recht op Leven', opgenomen in de Indiase grondwet, heeft het Hooggerechtshof aldus elk gevaar voor deportatie opgevangen. Tenslotte blijkt er zich geen enkel concreet geval te hebben voorgedaan van refoulement van een Tibetaan met RC vanuit India naar China (*ibid.*, p. 18-19). In zijn verzoekschrift betwist verzoeker dat er geen risico bestaat op refoulement, hetgeen hij meent af te leiden uit een rapport van het BCHV (stuk 1). Uit de informatie die verweerder bij zijn nota voegt, blijkt evenwel dat in geen van de gevallen die in dat rapport ter sprake kwamen er sprake was van effectieve repatriëring van Tibetanen naar China, doch louter van een theoretische juridische mogelijkheid alsook het afzetten van Tibetanen die zich onttrokken aan de administratieve plicht tot registratie in het grensgebied COI Focus "*China/India/Tibet, Non-refoulement in India volgens een rapport van de "Schweizerische Flüchtlingshilfe"*", d.d. 29 januari 2014. In zoverre verzoeker ten slotte betoogt dat het EHRM "*individuele garanties eist dat de Indische overheid het non-refoulementprincipe in elk concreet geval zal respecteren*", stelt de Raad vast dat verzoeker een te verregaande draagwijdte toekent aan twee vragen om uitleg die door het EHRM aan de Zwitserse autoriteiten werden gesteld. Vooreerst bleken beide gevallen betrekking te hebben op personen die niet konden beschikken over een geldige IC, waardoor ze zich niet in een vergelijkbare situatie als deze van verzoeker bevinden. Daarenboven heeft het Hof in deze nog geen uitspraak gedaan zodat er uit de door het Hof gestelde vragen geen voorbarige conclusies kunnen worden getrokken.

Uit dit alles blijkt dat verzoeker, bij terugkeer naar India, over een wettelijke en in de praktijk duurzame verblijfsstatus kan beschikken indien hij daartoe de nodige administratieve stappen vervult, en dat hij bijkomend over een grondwettelijke bescherming van het non-refoulement-beginsel kan rekenen. Hierdoor voldoet de bescherming die India aan verzoeker biedt aan de voorwaarden voor 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Betreffende verzoekers vrees voor vervolging en reëel risico op ernstige schade ten aanzien van het eerste land van asiel, India.

Verzoeker verklaarde bij de commissaris-generaal dat hij India verlaten heeft omdat hij vermoedde dat hij na zijn studies problemen zou krijgen met zijn verblijfsvergunning, hij er gediscrimineerd wordt en hij er geen legale rechten heeft en nooit de Indiase nationaliteit kan verwerven. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers beweerd vrees voor verblijfsrechtelijke problemen na afloop van studie niet strookt met de bevindingen vervat in de objectieve informatie toegevoegd aan dat dossier, waaruit daarentegen blijkt dat verlenging van de RC niet langer verbonden is aan voorwaarden van werk of studie. Er zouden daarenboven volgens die informatie geen gevallen meer bekend zijn waarbij een verlenging van het RC werd geweigerd (COI Focus, China-India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p. 14-15). De voorbeelden van discriminatie die verzoeker aanhaalde, meer bepaald het aangerekend worden van duurdere prijzen bij Indiase verkopers, lopen verder niet op tot 'vervolging', noch tot 'ernstige schade' in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Wat betreft de beweerdte rechteloze situatie van Tibetanen in India blijkt verder uit dezelfde informatie daarentegen dat "*Tibetanen in India onweerlegbaar kunnen genieten van de mogelijkheden er legaal te verblijven en er een waardig leven op te bouwen*", dat ze "*vrij toegang hebben tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijsystemen en private arbeidsmarkt)*", terwijl er "*geen informatie bekend is dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot de politie of het gerecht*" (COI Focus, China-India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p.26-27-28). Het loutere feit dat er een verschil in rechten bestaat tussen legaal verblijvende buitenlanders en Indiase staatsburgers (zoals bijv. de onmogelijkheid voor buitenlanders tot het verkrijgen van een overheidsfunctie) maakt immers geen 'vervolging' of 'ernstige schade' uit in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift geen poging om deze motieven te ontkrachten met enig objectief argument of andersluidende objectieve informatie.

2.3.4. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat hij bij terugkeer naar zijn eerste land van asiel, India, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat hij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER